

Иван Вазов

Жалбите на майките

И жените ме спираха да ми разказват тъгите си. Те плачеха и се удряха в гърдите, а аз не можех никак да им помогна.

Мак Гахан

I

Чужденецо милостиви,
бог ли те прати при нас,
наште мъки зли, горчиви
да ти кажем в тоя час?

Виж ти нашите неволи,
как лейм сълзи като град,
как сме болни, как сме голи,
как умираме от глад!

Аз бях майка с три дечица
като ангели наглед,
имах щерка хубавица,
мила като майски цвет.

Имах къща, имах стреха,
тих прекарвахме живот,
трудът беше ми утеха
и децата ми – имот.

Но дойдоха зли душмани!
Чужденецо, аз видях
тук децата си изклани
и дома си в дим и прах.

И останах да чернея
тук без хляб и без въртоп,
и се чудя как живея
в този свят, тоз черен гроб!

II

Ти дойде да ни обидиш
(харен гледаш се човек),

ох, тез рани, що ги видиш,
имат ли, кажи ми, лек?

Чужденецо, обади ми
нейде мислят ли за нас?
Ох, това, що тук търпиме,
има ли го и по вас?

Кой дойде да обезчести
челядта ви там пред вас,
да отрови, озлочести
живота ви в един час?

Имал ли си щерка млада
и която ти видя
в кръв обляна като пада?...
Имал ли си ти деца?

Дали нявга ги изгуби,
както ги изгубих аз?
Знайш ли как се мъчи, скуби
майчинто сърце у нас?

Има ли и там да палят,
да убиват, да пленят,
черкви божи да калят
и селата да горят?

Болни в гроба да заравят,
старци живи да пекат,
трудни майки да разпарят,
та деца им да секат?

И по вашите чужбини
мъка има ли такваз?
Чужденецо, обади ни
турци има ли по вас?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова и Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4345>]